

Írta:

2015. március 16. hétfő, 11:59

Mondjuk, utazó nagykövet szívesen lenne. Már ha a világ úgy működne, hogy mindenki szabadon megválaszthatná, mivel is szeretne foglalkozni az életben. Sztojkovics Éva (képünkön, amit Horváth S. Gábor készített) esetében meg is valósult a vágyakból néhány. Válogatott kosárlabdázóként és magánemberként a világ rengeteg pontján megfordult, miközben Pécsett már a második ciklusban tölt be önkormányzati képviselői szerepet.

Szigetváron már az általános iskola felső tagozatában is kiváló eredményeket ért el atlétikában a kis Évi, aki soha nem volt kicsi: a tornasor vele kezdődött. Szerette a magasugrást, de nem rajongott a középtávfutásért, bár sikeres volt benne. A termete alapján hamar kiválasztották, és kosárlabdázót faragtak belőle. Nem közepeset, nem jót, egyszerűen kiválót. Nemzetközi szinten is jegyzett bedobót, centert, aki a felnőtt magyar válogatott színeiben kétszer is bronzérmet vehetett át, méghozzá Európa-bajnokságon.

Az egyiket Izraelben, amely földrajzilag nem az öreg kontinens része, de ha ott rendezték a nagy eseményt, hát örömmel ment a nemzeti együttessel a Közel-Keletre is, ahol nagy bánatára, Jeruzsálem városát csak egy dombról tekinthette meg az akkor már pécsi kosaras ifjú hölgy. Arrafelé ugyanis olykor forró a talaj, és a turista nem mozoghat szabadon.

– Nem tudom pontosan mikor tudatosult bennem, de rájöttem, szeretném a világot alaposan megismerni – tekintett vissza fiatalabb éveire a ponterős középjátékos. – Talán 16 lehettem, és éppen a Koreai Népi Demokratikus

Köztársaságban, az akkori Ifjúsági és Barátság Versenyen vettünk részt. Akkor már nagyon tudatosan igyekeztem figyelni az idegen tájakat, más kultúrákat. Afrikában, illetve Dél-Amerikában nem jártam még, de egyszer talán oda is eljutok.

– A férfi kosarasok közül sokan büszkék a futballtudásukra. A női ágon mennyire volt divat lábbal terelni a lasztit?

– Edzéseken, a válogatottban, meg a PVSK-ban is gyakran fociztunk, bemelegítésként. Abban sem voltam rossz, ha lehetek ennyire szerénytelen. Persze, azért a gyűrűre dobálásban ügyesebbnek számítottam, az kétségtelen.

– Ezek szerint a gömbérvék adott volt, ami ki is derült az évek során. De a világ nagy játékát nézni is lehet.

– Itt azért már nem teljesen egyértelmű a kép. Családon belül követjük a futballeseményeket, a televízión keresztül. De inkább a nemzetközi porond történései érdekelnek, mint a hazai meccsek. A világbajnokságok, a kontinenstornák, a nagy kupasorozatok képesek lázba hozni. A Barcelona, a Real Madrid, más csodás gárdák teljesítménye lenyűgöz. Talán értem is a játék lényegét, ismerem a szabályokat. De a sebességkülönbséget nehezen viselem el. Lassítva csak a gólokat szeretem visszanézni, ha az egész nem pörög, az zavar.

– Esetleg lehet „háttérzajként” is múlatni a drága időt, miközben az ember unalmában könyvet ragad.

– Olvasni természetesen szeretek. A kedvenceim közé tartozik **Robert Merle**. De ahhoz, hogy egy kötetben elmélyedjek, felesleges valami mögöttes programnak zajlania. Egy jobb regényhez, történelmi munkához, életrajzhoz viszont megfelel a pillanatnyi magány is. Bár bort legtöbbször társaságban fogyasztok, de az esti olvasástól sem idegen pár korty, mondjuk egy kiváló palack villányi vörösből. Néha a magvas gondolatok, meg a nemes nedűk egymásra találhatnak a kikapcsolódás jegyében.

– Esetenként bizony nem is árt elterelnie a figyelmét, hiszen önkormányzati „honanyaként” súlyos gondok nyomhatják sportos,

Írta:

2015. március 16. hétfő, 11:59

edzett vállait.

– Össze nem roppanok alatta, de szociális ügyekkel foglalkozni bizony nem olyan, mint amikor valaki egy álomutazásra készül, repülve világrészek között. A hétköznapi lét gondjaival városi képviselőként szembesülve az ember a földön marad. Ehhez képest a honi foci igazi felüdülésnek számít!

forrás: www.pmf.hu